

Hirundo. — Hierbij hebben wij de eer U mede te deelen, dat in de laatste jaarvergadering de naam van onze club is gewijzigd in: Goudsche Ornithologische Club.

Wij verzoeken U van deze wijziging wel nota te willen nemen en in De Levende Natuur te vermelden.

Het bestuur is momenteel als volgt samengesteld: Ir. Chr. P. G. J. Smit, l. i., praeses; A. Scheygrond, Bleekerssingel 64, Gouda, secretaris; E. J. A. M. Hoffman, assessor.

Bescherming van den Zeehond. — Wie wel eens van Rottum naar Borkum is gevaren, zal evenals ik wel geen erg hebben gehad in de Duitsche grens. Ook verschillen Borkum, Juist en Norderney wat hun natuurlijke gesteldheid betreft niet zoo heel veel van Rottum, Schiermonnikoog of Ameland en de Waddenzee is er al even mooi en belangwekkend als bij ons.

Toch moet er ergens een heel belangrijk verschil bestaan en dat blijkt uit de behandeling der zeehonden van regeeringswege. De Nederlandsche Regeering vindt zeehonden buitengewoon schadelijke dieren, zoo schadelijk, dat zij zich verplicht heeft geacht tot het nemen van een afschuwelijke middeleeuwsche maatregel: zij heeft een premie gesteld op het dooden van zeehonden. Ieder Hollandsch kind heeft het gemeen gevonden, dat Philips II groote belooningen uitloofde voor het dooden van Willem den Zwijger. Dergelijke „premies” dragen het kenmerk van wreedheid en onmacht.

Eenige jaren geleden heeft onze Regeering de premie op het dooden van zeehonden afgeschaft, onlangs heeft zij ze weer ingevoerd, maar het is ons niet gebleken, dat noodtoestanden in het visscherijbedrijf daartoe aanleiding hebben gegeven. Ook gelooven wij, dat de jacht op zeehonden op zichzelf al loonend genoeg is en niet behoeft te worden aangemoedigd. Ieder bezoeker van Ameland kent wel den zeehondenjager van Hailum, heeft er de muren bedekt gezien met uitgespannen zeehondenvellen en heeft ook in den grooten koffer gegraaid en er een paar mooie zilverig glinsterende vachtjes gekocht. En ieder die van kracht en finkheid houdt en zich nog verwant voelt aan onze voorzaten van kort na den ijs tijd, die nog *moesten* bestaan van de jacht, zal met spanning de verhalen hooren van en over dezen wakkeren Amelander, die ook waarlijk geen premie noodig heeft, om zijn bedrijf uit te voeren. Ook zal hij allerminst begeeren, dat de zeehonden worden uitgeroeid.

Anderen jagen den zeehond voor hun genoegen. Zoo lang deze jacht wordt beoefend met een zeilboot, behoeven we daar weinig bezwaar tegen te hebben, tenminste afgezien van de omstandigheid, dat het ethisch ontoelaatbaar is, om dieren te dooden alleen voor je vermaak en genoegen. Het vermaak en genoegen zit hem dan echter toch het meest in het buiten zijn, het uitkijken, het vaardig zeilen en daar komt dan naar mijn ervaring nog meestal het mis-schieten bij. Zoolang er nog liefhebbers zijn voor een dergelijke robbenjacht, kunnen wij hun het genoegen gunnen. Maar een premie hebben zij daarvoor niet noodig.

Erger wordt het, wanneer de zeilboot vervangen wordt door een of meer motorbooten, zoodat er drijfjachten kunnen worden gehouden en men bij laag water de dieren op bepaalde plaatsen kan blokkeeren en sluipochten ondernemen naar de rustplaatsen der dieren. Door dergelijk optreden zouden zeker binnen korten tijd de zeehonden zoo goed als geheel uit onze wateren kunnen worden verdreven.

In Duitschland beseft men dit als een *gevaar*. De zeehond staat beoosten de Eem beter aangeschreven dan bewesten. De Deutsche Ministers voor Wetenschap, Kunst- en Volksontwikkeling en voor Landbouw, Domeinen en Wouden hebben op 13 Juli 1927 een politieverordening uitgevaardigd tot **bescherming van de robben**. Daarin wordt het volgende bepaald:

1. Het is verboden de in het bereik van de kusten van het Vaste land, Schiereilanden, Eilanden, Riviermonden van den Pruisischen Staat vertoevende robben van beiderlei geslacht en van elken leeftijd te vangen met netten van welken aard ook, of te vervolgen met booten, die van motoren zijn voorzien of ze door nabootsing hunner bewegingen op de zandbanken te lokken, teneinde ze daar te dooden.

2. Het is verboden booten met motoren uitgerust te verhuren of in gebruik af te staan voor de robbenjacht.

3. Het is verboden door bekendmaking in couranten of tijdschriften, door reclamebiljetten, door aanplakking of op welke wijze dan ook lieden uit te noodigen of op te roepen tot deelneming aan robbenjachten, zonder daarbij te wijzen op de strafbaarheid der in artikel 1 genoemde handelingen.

4. Overtredingen van bovenstaande bepalingen worden, in zooverre nog niet verder gaande strafoplegging noodig blijkt, gestraft met hechtenis of met een geldboete van op zijn hoogst 150 Mark.

5. Deze verordening treedt in werking op 15 Augustus 1927.

Dat is heel iets anders dan een premie-uitkeering. Kenschetsend is het, dat deze verordening in de eerste plaats is ondertekend door den Minister van Wetenschap, Kunst en Volksontwikkeling. De instandhouding van de Flora en Fauna is niet alleen van belang voor de wetenschap, maar kan ook alleen op wetenschappelijke grondslagen worden beoefend. Dat is in ons land niet genoeg in het oog gehouden. Voor een deel ligt dat wel aan de groote degelijkheid van ons voormalig Departement van Landbouw (thans Afdeling van Binnenlandsche zaken), dat het landbouwwezen op waarlijk ruim wetenschappelijken grondslag heeft georganiseerd. Maar de wetenschap van den Landbouw is nog weer iets anders dan de wetenschap der Biologie en het ligt ons nog versch in het geheugen, hoe on-wetenschappelijk men te werk is gegaan bij het totstandkomen van onze Jachtwet.

Het uitloven van een premie op het doden van zeehonden, of beter nog op het inleveren van pooten van doode zeehonden, berust dan ook in het geheel niet op de resultaten van wetenschappelijk onderzoek. Het komt ons voor, dat het geld voor die premies beter besteed zou zijn, indien het werd gebruikt voor de bevordering van een onderzoek naar het leven en bestaan van de zeer merkwaardige zeehonden, die leven en afwisseling brengen op de zandplaten van onze Zeeuwsche en Zuidhollandsche stroomen en in de Waddenzee.

JAC. P. THIJSSÉ.

Kikkers-Enquête. — Bij het doorlezen van de aflevering over Amphibia en Reptilia in de „Fauna van Nederland” bemerkte ik dat ik tot dusverre verzuimde U de beloofde aantekeningen over *Bufo calamita* en *Rana arvalis* te zenden. Het zijn de volgende:

Bufo calamita Lanz. 25 Mei 1925 eenige knorrende ex. in de Oeverzwaluwenkuil bij Koudum (Fr.). 11 Juni 1925 1 ex. op den dijk langs de Wester Schelde ten Zuiden van Gravenpolder (Zd.-Beveland).

Rana arvalis Nilss. 30 April 1926 bij Kalenberg (Ov.) 2 exemplaren in handen gehad. Alle 3 de kikkersoorten waren er algemeen (met Fr. Haverschmidt). 12 Juli 1927 in de „Harensche Wildernis” bij Haren (Gron.) eindelijk 1 ex. gevangen. Meerdere malen wegspringende ex. aldaar gezien.

Ook verzamelde ik 3 Juni 1926 een Heikikker op „De Braak” te Paterswolde (Dr.), als gemorste prooi uit een Reigersnest. Dit ex. zal ik U toezenden.

Groningen.

G. A. BROUWER.

Niet verwachtende dat van hier geen der vele leden van de N.H.C. (natuurhist. club R. H. B. S.) U eenig bericht over padden en kikkers zou zenden, is nagelaten U te melden dat *Rana esculenta* L., *Bufo vulgaris* Lanz., *Bufo calamita* Lanz., in de onmiddellijke nabijheid der stad te vinden zijn. Eerstgenoemde wel net op de grens van Gelderland, maar toch nog in Utrecht n.l. in sloten bij Heiligersberg, en in 't Treekermeertje. (Hier is veel water in de buurt, waarin ze allicht ook voorkomen.)

Amersfoort.

BOLTEN.

In 't laatste nummer van De Levende Natuur stond een lijstje van U betreffende kikker-enquête. Tot m'n spijt was ik dit al weer vergeten en daarom zal ik trachten dit verzuim te herstellen. Van de zomer op Ameland konden we in 't hôtél Hofker 't doffe geknor hooren van kikkers (eind Juni). 't Waren waarschijnlijk bruine kikvorschen. Midden Augustus vingen we 2 jonge exemplaren (*Rana temporaria*) bij 't kerkhof tusschen Nes en Buren. De groene kikvorsch komt er waarschijnlijk niet voor. Padden hebben we niet opgemerkt, maar er eigenlijk ook niet op gelet. Wat de kikkers en padden bij ons in Friesland en Groningen betreft, zullen we U in 't voorjaar nog wel eens een lijstje sturen.

Sloten (Fr.).

J. DIJKSTRA.